

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Pavlíny Vrkočové a JUDr. Jana Vyklického, v právní věci žalobců: **a) F. Č.**, zastoupen Mgr. Jiřím Drobečkem, advokátem se sídlem Štefánikova 4083/14, Hodonín, **b) J. Č.**, zastoupena Mgr. Hanou Zabadalovou, advokátkou se sídlem Vrchlického 2541/19, Hodonín proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **V. H.**, v řízení o kasačních stížnostech žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2016, č. j. 62 A 59/2014 – 126,

takto:

I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**

II. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá.**

III. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 5. 2014, č. j. JMK 38070/2014, sp. zn. S-JMK 38070/2014 OÚPSŘ zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kyjov, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 12. 2013, č. j. SÚ62714/13/129/SÚ2582/2011/129Šu, kterým byla V. H. – osobě zúčastněné na

řízení dodatečně povolena stavba „*Stavební úpravy RD č. p. X V.*“ na pozemku parc. č. X, k. ú. V. (dále jen „stavba“). Dodatečným stavebním povolením byla schválena, kromě dalšího, i dále specifikovaná výměna výplní již stávajících otvorů v západní stěně domu.

Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobci samostatně žaloby, které krajský soud usnesením ze dne 20. 1. 2016, č. j. 62 A 59/2014 - 71, spojil ke společnému projednání pod sp. zn. 62 A 59/2014. Rozsudkem ze dne 28. 4. 2016, č. j. 62 A 59/2014-126 obě žaloby zamítl.

Žalobci nesouhlasili s tím, že stavební úřad povolil výměnu skleněných dlaždic (dále „luxfery“) za neprůhledná neotvíravá okna, zatímco krajský soud zaujal k této klíčové otázce opačný názor. Podle něj není z hlediska ochrany před nahlížením rozdílu mezi neprůhlednými neotvíravými okny a luxferami, neboť jejich smyslem je v obou případech prosvětlení vnitřku budovy. Krajský soud rovněž nepřehlédl, že nové prosvětlovací prvky byly umístěny do stávajících stavebních otvorů. Požadavek žalobců vyměnit nové výplně opět za luxfery či zdivo, považoval soud za neproporcionální a nedůvodný. Krajský soud též zdůraznil, že namítané obtěžování pohledem lze považovat za imisi v mimořádném případě, kdy je soustavně a závažně narušováno soukromí vlastníka nemovitosti.

Krajský soud odmítl také žalobní námitku, že stavební úřad neumožnil žalobcům seznámit se s podklady pro správní rozhodnutí, neboť je zřejmé, že žalobce do správního spisu nahlédl. Vzhledem k jednoduchému skutkovému základu žaloby označil za nadbytečné další důkazní návrhy žalobců, neboť ty by nemohly přispět k lepšímu objasnění věci.

Proti rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů § 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s. Samostatnou kasační stížnost podala i žalobkyně (dále „stěžovatelka“), a to z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. Stěžovatelé shodně navrhli napadený rozsudek zrušit.

Oba stěžovatelé v zásadě zopakovali žalobní námitky. Stěžovatel znovu namítl, že povolenými úpravami došlo ke zvětšení stavebních prostor, nezbytných pro instalaci nových stavebních prvků, neboť z původního rozměru 120 x 120 cm se prostor zvětšil na rozměry 120 x 140 cm. Toto své tvrzení blíže nerozvedl. Dále, podle jeho názoru, krajský soud nesprávně posoudil skutkový stav zjištěný správními orgány, a to ve vztahu k aplikaci právní normy, kterou ovšem nezmínil. Krajskému soudu vytkl, že se nezabýval podstatou okna, jakožto stavebního otvoru. Nesouhlasí totiž se závěrem, že není rozdílu mezi neprůhlednými neotvíravými okny a luxferami. Opětovně namítl, že měl být vyrozuměn o právu seznámit se s obsahem správního spisu a krajský soud měl připustit další důkazy navržené během jednání. Dle stěžovatele soud zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem, a aby této povinnosti mohl dostát, měl by zpravidla sám provádět dokazování. Stěžovatel spatřuje porušení práva na spravedlivý proces, neboť soud při svém skutkovém zjištění byl omezen pouze tím, co zjistil správní orgán a navržené důkazy stěžovatelem považoval za nadbytečné.

Stěžovatelka namítla, že skutková podstata, ze které vycházely správní orgány a krajský soud, nemá oporu ve spisech, neboť mělo být zjištěno, že vybudovány byly nové otvíravé okenní otvory. Dále zopakovala názor o rozdílu luxfer a oken. Podle ní se krajský soud tímto hodnocením nezabýval. Byla tak zkrácena na svých právech, neboť dochází ke snížení kvality jejího soukromí imisemi pohledem, přičemž nesouhlasí s doporučením krajského soudu, aby si v takovém případě pořídila záclony či žaluzie. Shodně jako stěžovatel namítla, že skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně, když nebyly připuštěny její důkazní návrhy.

Žalovaný ani osoba zúčastněná se ke kasačním stížnostem nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnosti byly podány včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelé jsou zastoupeni advokáty (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Poté přezkoumal důvodnost kasačních stížností v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejich rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady dle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnosti nejsou důvodné.

Stěžovatel uvádí jako kasační důvod tzv. jinou vadu řízení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Konkrétně namítá, že krajský soud již nepřipustil jeho další důkazní návrhy, v důsledku čehož nebyl řádně zjištěn skutkový stav. Z napadeného rozsudku je však zřejmé, že krajský soud dostatečně vysvětlil, proč nepovažoval za potřebné doplnit dokazování. Důkazní návrhy stěžovatelů o tom, že okenní otvory na domě osoby zúčastněné nebyly vybudovány po právu, byly shledány jako nadbytečné, když v dané věci nedošlo k vybudování nových stavebních otvorů, nýbrž jen k výměně jejich výplně. Odůvodnění napadeného rozsudku má dostatečnou oporu ve skutečnostech plynoucích ze správních spisů, a proto zdejší soud námitku stěžovatelů, ohledně tzv. jiné vady řízení, shledal jako nedůvodnou.

Ohledně námitky uplatněné oběma stěžovateli dle § 103 odst. 1, písm. b) s. ř. s., týkající se vady řízení před správním orgánem, spočívající v nesprávném zjištění skutkového stavu, pak krajský soud zcela správně zdůraznil, že předmět řízení o dodatečném schválení stavby je vymezen žádostí o dodatečné povolení a také každým dřívějším povolením stavby, které fixuje určitý skutkový a právní vztah (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 As 18/2011-117). Krajský soud z obsahu správních spisů správně konstatoval přítomnost prosvětlovacích otvorů (původně dokonce oken!) v západní stěně předmětného domu, což vyplývá z projektové dokumentace již z roku 1954 (kdy dům stěžovatelů vůbec nestál). V. H. (bratr a zároveň právní předchůdce osoby zúčastněné na řízení) v čestném prohlášení uvedl, že všechny otvory v západní stěně domu byly původně opatřeny dřevěnými okny, avšak v roce 1963

byly nahrazeny luxferami z důvodu ochrany před zloději. Počet a rozměry otvorových prvků nezměnilo ani kolaudační rozhodnutí č. j. 14/82/Va ze dne 1. 3. 1982. Z uvedeného lze dovodit, že se jednalo o změnu výplně a ve stavební dokumentaci k domu není žádná zmínka o tom, že by v mezidobí stavební otvory zanikly. Námitky o vzniku nových stavebních otvorů jsou tedy nedůvodné.

V rámci řízení před stavebním úřadem o žádosti zúčastněné osoby, jakožto stavebníka, bylo zjištěno, že stavební otvory, které byly ve schodišti domu osoby zúčastněné vyplněny luxferami, byly následně nahrazeny neprůhlednými okny, a to jedním fixním a jedním otvíravým. Tento kolizní stav stavební úřad nepřehlédl a podmínkou č. 4 uložil i druhé okno provést jako fixní. Teprve po splnění této podmínky stavební úpravu povolil. Dokumentaci vyhodnotil jako přehlednou, úplnou, zpracovanou oprávněnou osobou, záměr splňoval požadavky vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že ustanovení § 25 zákona č. 501/2006 Sb., se nepoužije. Toto ustanovení se týká vzájemných odstupů staveb při jejich umisťování. Předmětem tohoto řízení však není umístění nové stavby, ale pouze stavební úpravy stavby již existující. Výškové a objemové parametry, včetně otvorových prvků, nejsou dodatečným stavebním povolením jakkoli dotčeny. Na umístění a vzdálenosti protilehlých stěn domu stěžovatelů a osoby zúčastněné se v důsledku dodatečného stavebního povolení nic nezmění. Tato otázka již byla řešena v roce 1986, v souvislosti s umístěním novostavby stěžovatelů. Stěžovatelé nyní nerozporovali, že půdorysné a výškové rozměry domu osoby zúčastněné zůstanou po stavebních úpravách nedotčeny. Výměna výplní neznamená provedení nových stavebních otvorů. Nelze ani hovořit o přesahu požárně nebezpečného prostoru na pozemek stěžovatelů, neboť nedochází ke zvětšení stávajících požárně otevřených ploch, jak uvedl Ing. V. T., autorizovaný inženýr pro požární bezpečnost staveb, ve své zprávě ze dne 6. 8. 2013. Pokud by došlo ke změně rozměrů stavebních otvorů, jak namítá stěžovatel, bylo by to zahrnuto ve správních rozhodnutích, případně i v této zprávě. Správní orgán věc šetřil poté, co namísto luxferů byla nainstalována okna. Skutková zjištění mají tedy oporu ve správních spisech.

Také podle Nejvyššího správního soudu krajský soud i stavební úřad správně konstatovaly, proč nelze akceptovat (navíc blíže nevysvětlené) tvrzení, že žádné stavební otvory v západní stěně předmětného domu neexistovaly. Odporuje to skutkovým zjištěním z historické stavební dokumentace a logické úvaze, že v takovém případě by byl dům fakticky neobyvatelný. Tato námitka stěžovatele je tedy nedůvodná.

K námitce týkající se imise pohledem, již krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu, a to na rozsudek ze dne 5. 9. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1150/99 a rozsudek ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1629/99, z jejichž závěrů vyplývá, že obtěžování pohledem lze považovat za imisi jen v mimořádném případě, pokud je soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti. Podobně rozhodl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145,

kterým vymezil postavení dotčených osob závěrem, že „ *je přednostně na tom, kdo se cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomu obtěžování zabránila*“. V nyní posuzované věci navíc nelze přehlédnout, že sama podstata možnosti imise pohledem je instalací neprůhledných fixních okem účinně vyloučena. Ani tato námitka proto nemůže být důvodná.

Stěžovatel dále namítal, že nebyl opětovně vyrozuměn o možnosti nahlédnout do správního spisu. Ze správního spisu je však zřejmé, že do spisu nahlížel prostřednictvím právního zástupce, a to předtím, než uplatnil námitky. Po lhůtě k uplatnění námitek žádné další podklady pro rozhodnutí nebyly do spisu doplňovány. Protože správní spis nebyl doplňován poté, co stěžovatel využil možnost se s úplným správním spisem seznámit, nedošlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS). Ani námitka stěžovatelů dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy nebyla shledána důvodnou, neboť nedošlo k vadě v řízení před správním orgánem, která by ovlivnila zákonnost rozhodnutí. Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je v celém rozsahu zákonný.

S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, proto jim nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto tento soud nepřiznal náhradu nákladů žádnému z účastníků. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), neboť jí soud v tomto řízení neuložil žádnou povinnost a pro přiznání náhrady nejsou dány ani důvody zvláštního zřetele hodné.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. března 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu